

trufne: Følgen deraf vil jo simpelthen blive, at i de 26 Uger, de Paagældende ikke kunne sørge for sig selv, naar Ulykken har ramt dem, kastes de over paa Fattigvæsenet. Den tydske Lov er ogsaa i saa Henseende noget billigere og rimeligere. Den henviser dem for det Første til Sygekassen — det er jo naturligt, thi disse ere tvungne — og saasnart 13 Uger ere gaaede, bærer Sygekassen tillige de Omkostninger, som Arbejderens mulige Helbredelse koster. Jeg vil altsaa meget haabe, at den høitærede Minister paa dette Punkt vil vedblive at fastholde, at det ikke skal gjøres til Betingelse, at den Vedkommende skal være Medlem af en anerkjendt Sygekasse. Jeg betragter det unegtelig som et Hovedpunkt, at det fastholdes. — Fremdeles hører jeg til det Mindretal, der ikke rigtig kan forstå, at Søfart og Fiskeri skulle udelukkes. Vi havde den gode Tro til den høitærede Minister i Fjor, da han kom med Forslaget, at det maatte vel ogsaa paa det Punkt være forsvaret; han maatte vel have tilstrækkelig Materiale til at begrunde, at det var rigtig at tage Søfart og Fiskeri med. Det viser sig ogsaa nu efter nye Undersøgelser, som ganske vist ikke har været meget vidtgaende, men som sammenholdt med den svenske Undersøgelse synes at slaa ganske godt til, at det ikke er uoverkommeligt, idet det kun vil være en mindre Byrde af $1\frac{1}{2}$ pCt. af Arbejdslønnen, hvad der ingenlunde kan siges at være for stort. — Der er et lille Punkt, som den ærede sidste Taler berørte, hvor Mindretallet ikke har været saa heldigt at faae den høitærede Minister med; det er Spørgsmaalet om dem, som arbejde i Landbrugets Tjeneste. Vi ville gaa videre og tage alle Smaakaarsfolk med, der kunne blive Medlemmer af Sygekasser, saa at ogsaa de kunne komme ind under Loven. Vi ønske ogsaa Husmænd tagne med, naar de arbejde for sig selv, og af den Grund ville vi lægge Byrden paa hele Hartkornet. Den høitærede Minister erindrer nok, at han foreslog, at alt Hartkorn under en Tønde skulde være frit, hvorimod vi ikke have noget imod, at alt Hartkorn tages med. Men derfor synes det ogsaa rimeligt, at den lille Husmand, som kommer til Skade under sit Arbejde, tages med; det vil i alt Fald ikke blive ret mange. Naar den ærede sidste Taler var saa utilfreds med, at Landbruget skulde med, idet han mente, at der er meget faa, der kommer til Uheld ved Landbruget, kan Landbruget trøste sig med, at det ogsaa vil blive meget smaa Bidrag, det kommer til at hede, thi det vil jo kun komme til at hede til sig selv. Men hvorfor i Alverden skulde Landbruget ikke kunne have de samme Føl-

ger som de øvrige Arbejdsgræne heri Landet? Det forstaaer jeg ikke; og naar den sidste ærede Taler mente, at der var mange Grænhverv, som vare ligesom farlige, saa nævnte han ingen, og jeg tror heller ikke, at han vil have let ved at nævne saadanne. Den høitærede Minister har imødetkommet Udvalget ved at sætte Understøttelsen op fra $\frac{3}{5}$ til $\frac{2}{3}$. Jeg kunde ønske, at han var gaaet et lille Skridt videre, som jeg ogsaa omtalte i Fjor, og at han havde fulgt den tydske Lov paa dette Punkt og havde gjort Understøttelsen lidt rigeligere til Enter og Børn. Den tydske Lov har for Enteres Vedkommende 20 pCt. og for Børnenes 15 pCt. Det forekommer mig ikke, at dette havde været for meget. Man kunde som Følge deraf gaa til 60 pCt. i Stedet for 35 af hele Arbejderfortjenesten, hvilket jo her er sat som et Maximum. Jeg veed vel, at der er blevet indvendt derimod, at Embedsmænds Enter kun faae $\frac{1}{3}$ af Embedernes Reguleringssum i Pension. Dertil vil jeg dog bemærke, at de fleste af Embedsmændene jo ere adskilligt bedre stillede end Arbejderne — det er jo kun Smaakaarsfolk her er Tale om — og i alt Fald ere de saa godt stillede, at de ere i Stand til at sikkre deres Enter gennem Livsforsikringsanstalten, og det er jo endog saa bestemt, at de skulle sikkre deres Enter, saavidt jeg huster, $\frac{1}{5}$ af Embedets Reguleringssum. Men sammenlægger man $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{3}$, vil man se, at saa kommer man til over 20 pCt., jeg tror derfor, at denne Bestemmelse vilde være meget billig og rimelig. Hvad Børnene angaar, da faae jo Embedsmændenes Børn i Reglen — jeg tror ogsaa at det staar i Loven — en Understøttelse indtil det 18de Aar; det er da i hvert Fald Coutume, at de faae Understøttelse. Her er der jo kun Tale om Børn indtil 15 Aars Alderen, saa jeg kunde ønske, at den høitærede Minister var gaaet et lille Skridt videre. Jeg tror ikke, at jeg behøver, at omtale flere Spørgsmaal, thi det ærede 10de kongevalgte Medlem (Goss) har omtalt de fleste, og da Tiden er langt fremrykket skal jeg hermed slutte.

Talen: Det er kun en enkelt Del af de Virksomheder, der her er Tale om, som jeg vil gjøre til Gjenstand for Omtale, nemlig de, der findes i Lovforslagets § 2 under Nr. 5, Søfart samt Fiskeri med dånste Hartøier. Jeg er aldeles enig med Lovforslaget i den Henseende, at der bør tilkomme Arbejderne ved de nævnte Virksomheder samme Afgang til Erstatning som den, der gjælder for de øvrige i Lovforslaget omhandlede Virksomheder. Men efter min Betragt-